

naar det er nødvendigt, at ofre meget paa Ansættelse og Lønning af de vedkommende. At danne en Stab af dygtige, erfarne, skolede Mænd og Kvinder i Opdragelsens og navnlig i Statsopdragelsens Tjeneste, det bliver Fremtidens Opgave. Men jeg synes, at dette Forslag og navnlig denne Paragraf noget bygger paa den Maade, hvorpaa man hidtil har administreret en stor Del af de halvt offentlige og halvt private Opdragelsesanstalter, vi have.

Jeg synes heller ikke, at de Resultater, der foreligge fra disse Anstalter, ere videre opmuntrende. Navnlig nede fra Flakkebjerg har man Aar efter Aar hørt om Ildspasættelser, og Drengene have klaget; hvert Øjeblik har der været Dreng fra Flakkebjerg anbragte snart i Skelskør og snart i Næstved Arresthuse. Jeg skal naturligvis ikke her komme udførlig ind paa Spørgsmaalet om Anvendelse af Pryglestraf, men jeg vil dog gerne blot anføre et enkelt Ord af en sagkyndig og betydelig Mand om Pryglestraffen, nemlig Direktøren for Cellefængselet i Nürnberg, Regeringsraad Baumgärtl. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse ganske kort citere, hvad han udtaler om den Erfaring, han har dannet sig gennem sin mangeaarige Praksis. Han siger: „Den legemlige Revselse har ingen Plads længere i Strafferetten. I Bayern er den heller ikke tilladt som Disciplinærstraf. Derimod bestaar den som saadan endnu i Tyskland i Prøjsen, Sachsen, Mecklenburg, Oldenburg, Hamborg, Rudolfstadt og Lübeck. Den tildeles i Portioner paa 25—60 Slag med en Stok, en Læderpisk eller et Ris efter Landets Smag. At Disciplinen i de derværende Anstalter skulde være bedre eller give færre Tilbagefald, har jeg imidlertid ikke hørt. Jeg vil gerne tilstaa, at jeg som Dommer i mange Tilfælde havde ladet give Prygl, hvis det havde kunnet nytte; men en næsten trettenaarig Erfaring som Forstander for en stor Strafanstalt har gjort mig til en afgjort Modstander af Pryglestraffen. Vel gives der Tilfælde, hvor Fanger bære sig ad som Dyr, men Dyr tæmmer man sikrere ved Hunger end ved Prygl. Jeg er vis paa, at af 100 Tilfælde, hvor jeg havde ladet give Prygl, vilde jeg have angret de 99 bagefter. Ere Pryglene først uddelte, kan man ikke atter tage dem i sig. Den hungrede kan man give Mad, naar man ser, at Straffen virker. Jeg mener, at det er uværdigt for Staten, som udøver Straffemagten, at gengælde Raahed med Raahed. Derfor hader

†

jeg Pryglestraffen og forkaster den, fordi den altid har vist sig uvirksom.“

Som jeg før sagde, Resultaterne fra vore Opdragelsesanstalter ville have vist, at det ikke baader Staten i den særlige Lovgivning, der vedrører hjemløse og vanrøgtede Børn, at indføre Pryglestraffen. Man maa kunne opdrage disse Børn uden at give dem Prygl. Men hvad vilde man i øvrigt sige, om man i fuldt Alvor foreslog ved Lov at bestemme, at Forældre kunde straffe deres Børn med Ris og Rotting? Det er omtrent noget lignende, der foreslaas her. Man maa erindre, at det er Samfundet, der her træder i Forældrenes, i Faders og Moders Sted. Skal det da være nødvendigt, at Staten siger til de Mænd og Kvinder, der skulle have med denne Opgave at gøre: I kunne give dem Ris og Rotting? Jeg vil ikke paastaa, at en Forstander eller en Lærer vil være ukvalificeret til sin Stilling i Tilfælde af, at han gav en Dreng en Lussing eller nogle Ris med Spanskrøret, men jeg hævder, at det er galt og urigtigt at indføje en Bestemmelse herom som Led i Lovgivningen om de hjemløse og vanrøgtede Børn. Og det vil give et daarligt Eksempel rundt om i mange Hjem, hvor man ofte i Tide og Utide giver Børnene Prygl.

Vedrørende de Omkostninger, der blive en Følge af dette Forslags Ophøjelse til Lov, har jeg kun ganske faa Bemærkninger at gøre. Jeg kunde ønske, at Statens Andel i de Udgifter, som ville flyde af Oprettelsen af Dagarbejdsskoler, Børnehjem og Opdragelsesanstalter og af Driften af disse, maatte blive noget forøget, men jeg skal indrømme, at som det her foreslaas, at Staten skal yde Halvdelen af Driftsudgifterne ved Dagarbejdsskolerne og ligesaa ved Børnenes Anbringelse i almindelige Opdragelsesanstalter og den hele Udgift ved Opdragelsesanstalter af strenge Karakter, er det i hvert Fald en Indrømmelse til Kommunerne, som gør det muligt for dem uden alt for store Ofre at anbringe de Børn, der trænge til det, dels i Plejehjem, dels i Børnehjem eller paa Opdragelsesanstalter.

Naar det i § 48 hedder, at det offentlige kan inddrive de Bidrag, Forældrene skulle give, ved Kongens Foged ad almindelig retslig Vej, og at de paagældende, hvis de ikke opfyldte deres Forpligtelse til at aflevere de Bidrag, de skulle, eventuelt kunne indsættes til Afsoning i Lighed med, hvad der gælder for Underholdsbidrag til Børn, da maa jeg erklære mig uenig i denne Bestemmelse. Det vil i mangfoldige